

بود پوده همچون کودگان دل نهادن بر بقاع سرخسرخانی
موجها وید در دین نشین که دینایت جایی صابوای
ز نخلهای مانده سرانجام نشاین خرفنده که توانی
بگشت آخرت تخم سینه نیفتان سرانجام کفشان
مانه تار کاعسه بقیه شغاف ز کار خود زمانه
چو نذر است از دل بخیرد
اگر در اول راه گشتان

تور خوپه پان جوان نمائند که جوان حکم بنده و تو جان
چو بر خیز ز بالار حاشین هزاران تنه بر دلشان
لب جان پروردت که خطه پیکر تو شیشه ز آب زنده کانی
بگم پیش آفرینجی که شد صرف تو ام جوان
خودامد و شیشه دلت فد که دل در دستهای زبانه

مانان بر کفایت

نهان بار نخواستی که اقباب تجلی منظره شکیبای رخ شاد تجلی
سحر که خضر و عالم علم بر افروزد که ز شعله رویت القاب تجلی
بیش دیده حجب به که دایم بر رخسار که ز خیزد سوس حجاب تجلی
رکات حسن و طاقت بخت نگار نوشته مصحف رویت که کتب تجلی
درین صیقله ندیم کاچور خست که ان ز شیشه خورده آب کتیا خورشید
دم رفیق زدم کرده ام
چو بازیایه نازدیت ز ام

دل پر خون شیشه خالی از می در نهایت کرمانه سام
ببالزه داروخ حشر بصدقه نقد روان رد ام
شود هر ذره خورشید جهاش ز خورشید من از با شاعر
ده جزئی عشق ز سر جام ز محمود سینه پا فر صده ام
چو نذر از اختراع نغمه کند کن هر دم نغمه اختراع